

Astăzi, 29 august 2014, la exact un an de zile de când am fost supus unei complicate intervenții chirurgicale la Institutul de Urologie și Transplant Renal din Cluj-Napoca de către Profesorul Doctor Mihai Lucan și extraordinara sa echipă, m-am hotărât să povestesc totul. Despre toate prin câte am trecut, și nu de ieri, de azi sau de numai un an. Ci aproape de-o viață de om...

Îmi doresc nespun ca toți aceia care vor citi această carte să mă cunoască și mai bine. Nu doar ca pe Alexandru Arșinel, actorul de teatru și de film, artistul, interpretul, directorul de teatru, ci așa, ca pe un om ca toți oamenii. Vreau să mă cunoașteți exact așa cum sunt eu și la fel cum sunteți dumneavoastră. Cu bucurii și momente de cumpănă, cu necazuri, dezamăgiri și deziluzii, cu succese și clipe de fericire, cu momente de neuitat petrecute alături de cei dragi, dar și cu multe neîmpliniri, cu satisfacțiile pe care ți le dă pasiunea pentru profesia aleasă și cu acele clipe de disperare care te cuprind atunci când simți că totul se poate prăbuși în jur, dar mai ales cu problemele de sănătate care nu te ocolesc și nu te iartă, oricine ai fi, pe care le-am avut și încă le mai am cât pentru o viață.

Aceasta este o carte care s-ar traduce și care ar încăpea într-un singur cuvânt: MULȚUMESC!

MULȚUMESC familiei mele, părinților, fraților, soției – Marilena –, băieților noștri – Cristi și Bogdan – și familiilor lor!

MULȚUMESC spectatorilor, cărora le datorez marile mele clipe de fericire, prezența și mai ales întoarcerile pe scenă în cei aproape 55 de ani de carieră.

MULȚUMESC tuturor medicilor și echipelor lor, demni reprezentanți și continuatori ai Școlii Românești de Medicină,

cei cărora le datorez, ca pacient care s-a tratat numai în România, sănătatea, dar și viața, pe care mi-am trăit-o cu demnitate. O viață pe care am încercat să o dăruiesc cu tot ceea ce am avut și am mai bun oamenilor din jurul meu, familiei, prietenilor, colegilor de breaslă și spectatorilor pe care i-am făcut să zâmbească, să râdă și să uite de necazuri, de griji, de probleme și de boli. Toate acestea m-au năpădit și pe mine în diferite momente ale existenței mele.

MULȚUMESC lui Dumnezeu care mi-a întins prin El, de fiecare dată, mâna SA!

MULȚUMESC „personajelor principale“ ale acestei cărți: Profesorul Doctor Mihai Lucan, șeful Institutului Clinic de Urologie și Transplant Renal din Cluj-Napoca, alături de Doctorul Ciprian Lucan, Doctorul Adrian Bărbos, împreună cu echipa sa redutabilă, și nepoata Prof. Lucan, Georgiana Maria Măgurean, o ființă atât de specială, Doctorul Vasile Ciubotaru de la Spitalul Clinic de Urgențe Prof. Dr. Bagdasar-Arseni, Doctorul Bogdan Stănescu, binecunoscutul medic chirurg endocrinolog, Profesorul Universitar Doctor Monica Pop, manager general al Spitalului Clinic de Urgențe Oftalmologice, București, Dr. Col. (r) Dr. Dumitru Ivașcu, un excelent medic cardiolog și psihiatru și Doctorul Dan Luscalov, fost șef al Agenției Naționale de Transplant, membru al echipei Profesorului Lucan.

MULȚUMESC din INIMĂ doamnei Anca Vlad, Președinte FILDAS și CATENA Grup, Otiliei Ostroțki, director TONICA Group și întregii echipe pentru faptul că mi-au fost mereu alături, pentru modul în care m-au încurajat, m-au susținut și m-au ajutat la bine și la rău, necondiționat.

VĂ MULȚUMESC!

Alexandru Arșinel

„Meseria de actor mi-a adus bucuria și mulțumirea sufletească de a fi unul dintre artiștii arătați cu degetul pe stradă“

„M-am convins că un actor mare sau un actor mic, doar publicul te poate face!“ spunea Alexandru Arșinel, unul dintre cei mai îndrăgiți și populari actori români, director al Teatrului de Revistă „Constantin Tănase“, artistul nepereche aflat mereu, datorită preferințelor românilor de aici și de pretutindeni, pe podiumul sondajelor naționale la categoriile Cel mai iubit actor, Cei mai iubiți români sau Cei mai de încredere români din toate timpurile.

Viața sa nu a fost nici pe departe așa cum ne-am închipui, adică mereu veselă și presărată cu întâmplări amuzante. Pentru că el, actorul Alexandru Arșinel, demn reprezentant al Revistei românești, gen unic în lume, al teatrului și filmului românesc, este și rămâne pentru noi toți unul dintre artiștii care ne-au dăruit zâmbetul!... Și care ne-au făcut mereu să râdem!

„Destinul mi-a rezervat, copil fiind, șansa existenței și trăirilor unui adult. Am moștenit ce a fost mai bun de la părinții mei, deși erau atât de diferiți: mama era nemțoaică, de religie romano-catolică, iar tata dolhăscan get-beget, de la... coada vacii. S-au văzut, s-au plăcut și s-au luat la Fălticeni, unde tata era ceferist. Au făcut trei copii: doi băieți și-o fată“, povestește Alexandru Arșinel.

„Copilăria mi-a fost puternic marcată de război. Aveam cinci ani neîmpliniți când am plecat cu ai mei în Ardeal de frica rușilor și am dat peste armata ungară. Am aflat ce înseamnă bombardamentele; pe drumul Uioarei, între Cluj și Turda, am văzut case

distruse, mulți răniți, cai morți – imagini pe care nu le-am uitat niciodată.

Mama a fugit din calea bombardamentelor trecând Mureșul cu toți trei copiii în brațe, pentru a ne ascunde în pădure.

Ne-am întors acasă într-un vagon de marfă pe care-l împărțeam cu o vacă. În fiecare stație fratele meu cerea mâncare soldaților, iar de controalele rușilor am scăpat cu văicărelile bunicii.

Chiar dacă acele vremuri mă maturizaseră cumva, continuam să am inocența copilului de cinci, șase ani. Noi, băieții din sat, ne jucam de-a războiul cu grenade și cartușe adevărate pe care le făceam să explodeze pe malul Șomuzului și pe cel al Siretului. Un văr și-a pierdut o mână, alți trei copii au murit, iar tata, ca să mă potolească, m-a dat la școală de la șase ani.

Apoi ne-am mutat la Iași. Locuiam în cartierul ceferiștilor, în spatele grădinii Copou. Stăteam toată ziua la umbra teiului lui Eminescu și-i ascultam poveștile lui moș Periade. Avea vreo 90 de ani și fusese grădinar în Copou pe vremea marelui poet. Eram elev la «3 Mixtă», o școală aflată la periferia Iașilor, în cartierul Păcurari, lângă Liceul Petru Poni. Deși venisem mai puțin pregătit, am reușit în scurt timp să-mi ajung colegii din urmă.

Mi-aduc aminte că, după ani, m-am întâlnit în Germania, la Frankfurt cu un fost coleg din școala generală, care m-a întrebat: «Sandule, ai reușit până la urmă să înveți tabla înmulțirii cu cinci?»

După terminarea celor șapte clase primare, am dat examen și am intrat la o Școală Tehnică de Construcții, pe care am absolvit-o în 1956. Urma să dau examen la Facultatea de Construcții, pe care aveam să-l pic.

Trebuia să dau examen la fizică cu nea' Petrescu, o rudă de-a noastră, profesor universitar la Iași. M-a întrebat al cui sunt: «Ești al lui Arșinel ceferistul sau învățătorul?» «Ceferistul!» i-am spus. «Și ce notă ai nevoie?» «Cât merit, domnule profesor!» Eram naiv! Dacă îi spuneam că îmi trebuie Bine sau Foarte

Bine, atât îmi dădea. Alexandru Arșinel a știut de „Suficient“ și nu i-a ieșit media de intrare, spre disperarea tatălui său, care a hotărât să îl angajeze la revizia de vagoane. „Voia să mă facă ciocănar la CFR!“

Norocul i-a surâs tânărului Arșinel: unul dintre ingineri, amic de-al tatălui său, conducea mișcarea artistică de amatori la Teatrul Național din Iași, unde avea să fie numit secretar de partid.

„La vremea aceea, CFR-ul conducea România. Gheorghe Gheorghiu-Dej fusese ceferist și cei mai mulți activiști, membri și conducători de partid puși în posturi-cheie proveneau din rândurile lor. L-a convins pe tata cu greu să mă lase să fac figurație la teatru și a acceptat doar pentru că se plătea bine. «Golanul, asta îi mai lipsea, să ajungă pe scenă, la teatru, ca să rădă lumea de el!» spunea tata. Imediat am fost distribuit în *Rigoletto*, pentru că spectacolele Operei și ale Naționalului se jucau în aceeași sală. Apoi, în *O scrisoare pierdută*, în *Despot-Vodă* și *Chirița*, în care juca și marele actor ieșean Miluță Gheorghiu...”

La vremea aceea Teatrul Național „Vasile Alecsandri“ din Iași era unul dintre cele mai bune din țară. Pe scena lui evoluau mari actori, nume care au scris istoria teatrului românesc: Constantin Ramadan, Ștefan Dăncinescu, Ion Schimbinkî, Nicolae Șubă, Margareta Băciu, Dan Nasta – un *Despot Vodă* excepțional – sau Gilda Marinescu. Erau continuatorii faimei și prestigiuului aduse de înaintașii lor, actori uriași, precum Fanny Tardini, Mihail și Mathilda Pascaly, Mihail Galino, Matei Millo, Grigore Manolescu, Aristizza Romanescu, Agatha Bârsescu sau Aglae Pruteanu.

Au fost vremuri în care A.D. Xenopol și Otilia Cazimir semneau cronicile dramatice ale premierelor, Garabet Ibrăileanu făcea parte din comitetul de lectură, iar Mihail Sadoveanu, Ionel Teodoreanu, Iorgu Iordan sau George Topârceanu s-au implicat în conducerea și în destinele acestui teatru, simbol al culturii naționale.

*

„Altfel, nici vorbă să fi avut vreun talent artistic atunci când eram mic... Așa, cum fuseseră alții. Nu eram în stare nici să spun o poezie de la cap la coadă! Eram poreclit Buftea și Mutu pentru că eram gras și nu prea vorbeam de teamă că râde lumea de mine. Și la Școala Tehnică era cât pe-acți să rămân repetent, dar am scăpat datorită rolului din trupa de teatru încredințat de profesorul de română. Jucam un tânăr care trebuia să se însoare cu fata președintelui Colectivei... După ce m-au văzut jucând, atât de tare s-au amuzat cu toții, că m-a trecut clasa și profesorul de rusă!

Și uite-așa, de la un simplu divertisment, de la dorința de a-mi petrece altfel timpul liber și de a scăpa de munca în fabrică, încet-încet, totul s-a transformat într-un vis... Și o dorință la început nemărturisită: aceea de a deveni actor! Și pentru că la teatru făceam doar figurație, iar cei mai vechi mă tratau cam de sus, mereu ca pe un nou-venit, ce mi-am spus?! «Ce-ar fi să dau eu examen la IATC?!» Eu îi tot vedeam pe colegii mei, în pauze, în culise, cum citeau și tot citeau... Se pregăteau cu toții pentru admitere.

Așa că am început să mă pregătesc de unul singur. Știam pe de rost doar monologurile din piesele în care făceam figurație: *Despot Vodă*, drama în 5 acte de Vasile Alecsandri, și *Chirița*.”

*

Alexandru Arșinel oscila între Facultatea de Construcții, așa cum le promisese părinților, și IATC-ul din București. S-a decis în sfârșit atunci când a citit într-un ziar că „pe 15 iulie este ultima zi pentru examenul la cursurile de pregătire pentru Institutul de Teatru”.

„Nu știam ce sunt alea cursuri de pregătire. Credeam că este ultima șansă să dau examen. Mama l-a convins pe tata să-mi dea bani de tren ca să mă prezint la probă și după o noapte de

dezbaterei, de șușoteli, de certuri, mi-a dat 400 de lei. Cam 100 de lei costa trenul dus, 100 de lei întors, iar de restul trebuia să mă descurc în București.

«Dacă nu reușești, acasă nu mai vii! Te oprești la frate-tău la Pașcani, să te angajeze el!» mi-a spus tata la plecare.”

*

Învățat cu „viața de artist” de la Iași, unde aproape toți banii câștigați îi cheltuia la restaurantul Unirea sau pe haine, Arșinel, ajuns cu patru zile mai devreme, a început să cheltuiască prin București. În ziua probei eliminatorii, s-a trezit că nu mai avea nici bani – îi mai rămăseseră doar banii de drum –, dar nici actele pentru a se înscrie...

„Zăpăcit cum eram, uitasem actele la Politehnică, dar cei de la secretariatul IATC m-au înțeles. Nu aveam nimic de pierdut, așa că m-am... aruncat în fața comisiei formate din monștri sacri ai scenei românești: Costache Antoniu, Irina Răchițeanu-Șirianu și Dem Rădulescu. Am intrat ultimul și am spus pe nerăsuflăte: mă cheamă Arșinel Alexandru și sunt din Iași. Vă rog să mă ascultați și să îmi spuneți dacă sunt bun sau nu, că diseară am tren spre casă și nu mai am bani! Irina Răchițeanu-Șirianu m-a poftit pe scenă, iar eu mi-am scos sandalele. «De ce?» m-a întrebat. «Ca să nu fac zgomot.» «Ce știi?» «Monologul din închisoare al lui Despot Vodă.» «Altceva?!» «Monologul lui Ciubăr Vodă!» «Doar atât?» «Mai știi și monologul de final al lui Despot Vodă!» Știam toată drama pe de rost și m-am apucat să recit în stilul lui Dan Nasta: țipam, mă tăvăleam, mă zbăteam, zbieram, cădeam:

«O, soartă schimbătoare ce-ți răzi de omenire/ Nebun cine se-ncrede în tine cu orbire/ Nebun cine se urcă pe-al muntelui suiș/ Prăpastia l-așteaptă cu adâncu-i povârniș (...)»

Eu credeam că fac ceva serios, iar membrii comisiei se tăvăleau pe jos de râs. Am ieșit din sală cu sandalele în mână, în cio-rapi, vână de rușine, umilit. După trei ore de așteptare, groaznice

pentru mine, a ieșit doamna Irina Răchițeanu-Șirianu și a spus: «Puteți pleca, să rămână doar băiatul cu *Despot* de la Iași!» Am chiuuit, iar dânsa mi-a spus: «Nu mai chiuui, că nu ai intrat încă!»

Într-o săptămână am învățat pentru examen două poezii: «Noi vrem pământ» și «Iepurele cherchelit». Alături de cei trei mari actori, din comisie mai făceau parte alte câteva nume sonore ale teatrului românesc: Ion Finteșteanu, Ion Șahighian și Moni Ghelerter.

Când s-au afișat rezultatele mi-am tot căutat numele pe listă o jumătate de oră. Nu îndrăzneam să mă uit în sus. Am ridicat privirea... Reușisem al cincilea!“

*

Alexandru Arșinel a devenit studentul Irinei Răchițeanu-Șirianu, apoi a venit la catedră regizorul Ion Olteanu, un pedagog de excepție.

Rolurile dramatice pe care le-a interpretat ca student – Ducele de Alba, pastorul Andersen din *Discipolul Diavolului*, Platonov din *Oceanul* de Al. Stein sau Răzvan din *Răzvan și Vidra* – nu prevesteau cariera sa de mai târziu.

„N-am să te uit, Sandule, în *Discipolul diavolului*, care se juca atunci la Casandra în paralel cu Naționalul, dar și pe marile ecrane, cu Richard Burton în rolul principal!“ a spus Florin Piersic cu ocazia unei emisiuni televizate. Binecunoscutul cronicar Petru Comarnescu nota la vremea respectivă: „Sunt fericit să spun că, pe malurile Dâmboviței a poposit Bernard Shaw într-o interpretare excelentă a clasei studenților maestrului Ion Olteanu.“

Alexandru Arșinel era pe val: juca rolurile principale de la clasa lui, dar și în *Centrul înaintaș a murit în zori*, de Augustin Cuzzani, alături de colegii de Institut cu un an mai mari, Gheorghe Dinică, Eugen Racoți ș.a.

În 1960 a fost ales să prezinte alături de colega sa Cici Dumitrache un spectacol televizat, regizat de marele Valeriu

Lazarov, care îi reunea pe studenții de la Actorie, Regie și Conservator. A fost prima sa întâlnire cu divertismentul și cu Televiziunea, în primul sediu al TVR, din strada Molière... Avea să fie o dragoste reciprocă, la prima vedere, care durează, iată, de aproape 55 de ani.

*

„În 1962, împreună cu colegii mei de promoție, Constantin Diplan, Camelia Zorlescu, Mișu Dobre, Harry Baranga, Harry Zomenov, Ion Fiscuteanu, Mihai Gingulescu și Ion Andrei, înființam secția română a Teatrului de Stat din Târgu Mureș. Eram tineri, entuziaști, iar publicul umplea mereu sala până le refuz; făceam turnee în satele și comunele din județ și de multe ori jucam la lumina opaițelor, căci nu era curent electric. Oamenii, care nu văzuseră în viața lor un spectacol de teatru, nici nu îndrăzneau, de rușine, să ridice privirile, să ne privească jucând. Sufletul trupei era Tompa Miklós, un mare regizor și om de teatru.

Eu aveam mare succes în rolul personajului negativ din *Oceanul*, de Stein. Îl jucasem și atunci când eram student! Premiera acestui spectacol și debutul meu oficial avuseseră însă loc la Teatrul din Reghin.

Am jucat mult, a fost frumos, dar într-o zi a anului 1964 mi s-a pus pata să vin în București, oraș închis pentru orice tânăr actor, mai ales unul de provincie.“

*

Singurul teatru care anunțase atunci concurs a fost Teatrul de Revistă „Constantin Tănase“. Alexandru Arșinel își dorea doar să ajungă în București, pentru ca apoi să se transfere la un alt teatru. A spus câteva bancuri, a cântat *Ave Maria*, a recitat *Cuiul*, poezia lui Tudor Arghezi, și a fost angajat pe loc! Membru în comisia de examinare, binecunoscutul textier, libretist și regizor Nicolae Frunzetti a notat pe fișa de examinare a actorului: „Excelent“.

„Pășeam într-o altă lume, cea a spectacolului de divertisment, de Revistă, o lume pe care doream să o părăsesc însă cât mai repede“, mărturisea actorul. „Erau atâtea capete de afiș, că numele meu oricum nu avea loc: Mircea Crișan, Puiu Călinescu, Horia Căciulescu, Ion Antonescu-Cărăbuș, Zizi Șerban, Mihai Ciucă, Elena Burnaz, cuplurile Horia Șerbănescu-Radu Zaharescu sau Nicu Constantin-Alexandru Lulescu. Cu un an în urmă sosise și Stela Popescu.

Când regizorul Moni Ghelerter m-a anunțat că se dă concurs la Național, nu aveam buletin de București, așa că l-am ratat.

Am început să mai dau câte o replică, apoi l-am înlocuit pe Mihai Ciucă, plecat la Circ, și pe Horia Șerbănescu, aflat într-un lung turneu în Israel. Și uite-așa devenisem brusc cap de afiș al Teatrului „Tănase“, căci numele meu era lipit peste al lor. Toate spectacolele se jucau cu casa închisă, era un public extraordinar, seară de seară aveam succes, se cereau bisuri... Descopeream fascinat boema Bucureștilor. Așa am ajuns să mă îndrăgostesc iremediabil de acest gen, de spectacolul de Revistă, în care actorul interacționează direct cu spectatorul, și nu doar cu partenerul de scenă. E un dialog direct cu publicul, nu un monolog...

Actorul de Revistă este supus multor încercări. El își joacă «piesa» în cinci minute, după care ori a cucerit publicul, ori nu mai are nicio șansă! El este actorul care nu are voie ca vorbele să îi cadă în fosă!

Actorul de Revistă este artistul plurivalent care trebuie să știe să cânte, să danseze și să realizeze unul dintre cele mai grele lucruri de pe lumea asta: să facă oamenii să râdă! Este foarte greu și chiar trebuie să iubești meseria asta cu adevărat și să lupți mereu pentru a fi-o putea face așa cum trebuie.

M-am convins încă de atunci că un actor mare sau un actor mic numai publicul te poate face.

Abia după patru ani numele lui Alexandru Arșinel a fost înscris cu litere de-o șchioapă pe afișul spectacolului *Groapa*, un musical de Eugen Barbu și Radu Șerban, unde juca rolul principal,

Paraschiv. Din distribuție mai făceau parte Nicu Constantin, Ion Dichiseanu, Horia Căciulescu, Alexandru Lulescu, Fărâmiță Lambru, Luigi Ionescu ș.a.

Un alt musical în care a jucat rolul Cetățeanului a fost *Doctore, sunt al dumneavoastră*, de Aurel Storin și Vasile Vasilache Jr.

Alexandru Arșinel a început să fie distribuit constant de regizorii Nicolae Dinescu și Bițu Fălticineanu în stagiunile următoare ale Teatrului „Tănase“, în zeci și zeci de spectacole din care amintim doar câteva: *Revista cu paițe*, de Mihai Maximilian, *Deschis pentru renovare*, de Alexandru Mirodan (în seara de 4 martie, în timp ce se juca acest spectacol, la orele 21:21 a avut loc cutremurul din 1977!), *Se caută o vedetă*, un spectacol de Aurel Felea și Sadi Rudeanu, *Vino să ne vezi deseară și Uite că nu tac!*, de Petre Bărbulescu, *Aventurile unei umbrele*, de Nell Cobar, *Parada Revistei*, de Nicușor Constantinescu și George Voinescu, *Microfonul de la miezul nopții*, *Savoy, Savoy!*, de Eugen Rotaru și Marius Țicu, *Un băiat de zahăr... ars*, de Harry Negrin și Puiu Călinescu, *Sonatul lunii*, de Sașa Georgescu și Puiu Călinescu, sau *De la Cărăbuș la Savoy*, spectacol jucat în stagiunea 1979-1980, atunci când se împlineau 60 de ani de la inaugurarea Grădinii de Vară Cărăbuș și 100 de ani de la nașterea lui Constantin Tănase.

Restul e istorie, una cunoscută de toată lumea...

*

A mai fost însă un moment important al carierei marelui actor: anul 1978. Atunci „s-a născut“ cuplul Stela Popescu-Alexandru Arșinel!

„Cu Puiu (celebrul autor Mihai Maximilian, soțul Stelei Popescu) mă întâlnisem în 1973, cu ocazia punerii în scenă a spectacolului *Scandal la Boema*, iar după cinci ani amândoi mi-au propus colaborarea. Și iată că au trecut peste 35 de ani de viață și de carieră ai cuplului Stela-Arșinel...”

Timp de un deceniu, între 1979 și 1989, Grădina Boema a reprezentat „Kilometrul Zero“ al spectacolelor de divertisment, dar

mai ales reperul Revistei românești și al Bucureștilor. Au fost opt premiere estivale, cu zeci de reprezentații ce se jucau cu casa închisă, toate având în titlu cuvântul „Boema”. Succesul extraordinar s-a datorat nucleului unei echipe formidabile alcătuite din cuplul Stela Popescu-Alexandru Arșinel, textierul Mihai Maximilan, compozitorul Vasile Veselovski, regizorul Bițu Fălticineanu: *Scandal la Boema, Nevestele vesele din Boema, Camping Boema, Boema, slăbiciunea mea, Stela, stelele și Boema, Boema, bucuria mea, Artiștii și Boema și Bună seara, Boema!* (ultima premieră, în 1989). Trebuie menționați măcar o parte dintre artiștii care au contribuit la succesul acelor seri minunate de la Boema, cu amintiri de neuitat pentru aceia care au avut privilegiul să le trăiască: Aurelian Andreescu, Margareta Pâslaru, Vasilica Tastaman, Tamara Buciuceanu – Botez, Ștefan Bănică (a jucat în *Camping Boema*), Anda Călugăreanu, Marina Voica, Cristina Stamate, Corina Chiriac, Constantin Băltărețu, Eva Kiss, Luigi Ionescu ș.a.

În seara zilei de 19 septembrie 1990 avea loc ultima reprezentație a spectacolului *1001 de glume*, înainte ca Grădina Boema să fie demolată printr-un act nedrept, abuziv și ilegal, în urma unei decizii de neînțeles a Ministerului Culturii și cu acordul directorului de atunci, Vasile Donose. Spectacolul avusese premiera oficială în aprilie, s-a jucat o lună, apoi artiștii au plecat în turneu pe Litoral. Atunci și-a făcut debutul cu celebrul cuplet *Ce-o să fie, ce-o să fie?* și mai celebrul cuplu de actori Nae Lăzărescu-Vasile Muraru, care avea să contribuie din plin la scrierea istoriei Teatrului de Revistă și a divertismentului românesc, în general.

În acea ultimă seară a Boemei, actrița Cristina Stamate a rostit la final, cu infinită emoție, greu de stăpânit, cupletul *Adio, Boema*, scris de Aurel Stărin, reputat scriitor și textier, Secretar Literar Artistic al Teatrului de Revistă „Constantin Tănase”. Și ea, dar și toți spectatorii care s-au ridicat și au aplaudat în picioare minute-n șir, alături de toți artiștii care au ieșit pe scenă pentru final, aveau lacrimi în ochi.

*

Ar mai fi un moment memorabil, pe lângă atâtea altele, pentru Alexandru Arșinel: premiera din 30 mai 1987 și apoi zecile de reprezentații cu rolul lui Prișîpkin din *Ploșnița*, de Vladimir Maiakovski (regia Horea Popescu), de la Teatrul Național București. Împreună cu bucuria de a juca pe cea mai mare scenă a țării alături de Gheorghe Dinică, Gheorghe Cozorici, Mircea Albulescu, Mihai Fotino, Coca Andronescu și alți actori de excepție ai Naționalului bucureștean.

*

Din 1990 și până în anul 2000 (în 1998 Alexandru Arșinel a fost numit directorul Teatrului de Revistă „Constantin Tănase”) au fost prezentate 25 de premiere cu sute de reprezentații, majoritatea avându-l cap de afiș pe marele actor. Amintim doar *Savoy, Savoy, Carré de ași, Hohote în Paradis, Ah, femeile!, Revista în frac*.

Șase ani a durat renovarea Sălii Savoy, timp în care Teatrul de Revistă „Constantin Tănase” a avut „casa” la Sala Rapsodia de pe Lipsșani, într-o perioadă (2003-2009) în care binecunoscutul și atât de frecventatul acum Centru Vechi al Capitalei, practic, nu exista. Condițiile de la sală și cele de acces erau extrem de precare și pentru artiști și pentru spectatorii care se... încăpățâneau totuși să vină la spectacole.

Sub mandatul managerului Alexandru Arșinel, în 20 septembrie 2009 a avut loc inaugurarea noii Săli Savoy a Teatrului de Revistă „Constantin Tănase”, din Calea Victoriei nr. 33. După ce, în același an, în 9 mai, de Ziua Europei fusese inaugurat oficial Teatrul de Vară Herăstrău. Cea mai mare și mai modernă grădină de vară din țară a găzduit atunci spectacolul extraordinar *Ascultă, simte, descOPERĂ!*, organizat de Asociația Tinerilor din România Pentru Cultură și Normalitate (A.T.R.C.N.).

În 16 mai 2010 avea loc premiera spectacolului *Revista Revistelor*, un spectacol cu cele mai reușite momente artistice selectate de-a lungul anilor din repertoriul Teatrului de Revistă „Constantin Tănase”, ce marca deschiderea oficială a Sălii Savoy.

*

Spectacolul *Aplauze, aplauze* a marcat împlinirea a 30 de ani de activitate a cuplului Stela-Arșinel. Premiera a avut loc în 11 decembrie 2010 la Sala Savoy. *Aplauze, Aplauze!* este un spectacol-remember care se joacă în continuare și este dedicat celor peste 30 de ani de carieră a cuplului Stela Popescu-Alexandru Arșinel.

Textele spectacolului în 2 acte și 36 de tablouri aparțin lui Mihai Maximilian, muzica fiind semnată de Vasile Veselovski, iar regia de Bițu Fălticineanu.

Din distribuția spectacolului fac parte, pe lângă cei doi sărbătoriți, Ana Maria Donosa, Raluca Guslicov, Miruna Birău, Monalisa Basarab, Nae Alexandru, Cristian Simion, Paul Talașman, interpreții Alin Gheorghisan, Mirela Boureanu-Vaida, Daniela Tănase și Radu Ghencea. Textele și partiturile celor doi mari actori, interpretate de-a lungul celor peste 35 de ani de carieră, au readus la Sala Savoy de pe Calea Victoriei nr. 33 ceva din parfumul Bucureștilor de altădată, al regretatelor Grădini Boema și Sălii Victoria, din Calea Victoriei nr. 174.

Pe 27 mai 2012, Alexandru Arșinel era sărbătorit pentru cei 50 de ani de carieră printr-un spectacol extraordinar la Sala Palatului din București. Spectacolul *50 de ani de muzică, teatru și film* a fost organizat de Ministerul Culturii și Patrimoniului Național și de Centrul pentru Artele Spectacolului. Au ținut să îl omagieze atunci pe marele actor Stela Popescu, Florin Piersic, Marina Voica (sărbătorită și ea pentru 50 de ani de carieră), Angela Similea, Nae Lăzărescu și Vasile Muraru, Cristina Stamate, Gabriel Dorobanțu, Adrian Enache, Ovidiu Komornyik, Constantin Enceanu, Petrică

Mățu Stoian, Niculina Stoican, Anca Țurcașiu, Annes, Steliana Sima, Mariana Ionescu Căpitănescu.

Iată și alte titluri de spectacole în care Alexandru Arșinel a jucat în anii 2000 sub bagheta aceluiași mare regizor Bițu Fălticineanu, demn reprezentant al Revistei românești, decedat în 5 ianuarie 2012: *Nimic despre papagali*, *Bufonii regelui*, *Nevestele Vesele*, *O Seară la Tănase*, *Scandal în Paradis*, *Dai un ban, dar face*, *Poftă bună la Tănase*, *Alo, aici Revista!*.

În musicalul *Omul care a văzut moartea*, de Marius Țicu și Octavian Sava, în regia lui Constantin Dicu, marele actor a jucat rolul principal.

Idolii femeilor sau *Arca lui Nae și Vasile* sunt spectacole din stagiunea Teatrului de Revistă „Constantin Tănase” ale căror protagoniști au fost celebrii actori Nae Lăzărescu și Vasile Muraru, cuplul care s-a... destrămat prin încetarea din viață a lui Nae Lăzărescu, în 19 decembrie 2013. Pe 26 octombrie 2012 la Sala Palatului aniversaseră 30 de ani de carieră cu ocazia spectacolului *Nae și Vasile la Palat*.

Regia spectacolelor jucate de Alexandru Arșinel în stagiunile care au urmat aparține lui Cezar Ghioca: *OK Melody*, musicalul *O premieră furtunoasă*, comedia muzicală *București în Re Hazliu*, *Comedie pe Titanic*, *Piei, drace!*, *Viva Revista!* sau *Hohote în Herăstrău*.

*

Cei doi mari actori, Stela Popescu și Alexandru Arșinel, un cuplu reper al spectacolului de Revistă, care a scris istoria divertismentului românesc, s-au aflat mereu în top-ul preferințelor spectatorilor români din țară și de pretutindeni. În cele mai importante sondaje naționale reflectate în mass-media și organizate de institute specializate în sondarea opiniei publice s-au aflat pe podiumul clasamentelor naționale – Cei mai iubiți actori, Cei mai iubiți români, Cei mai de încredere români sau Zece pentru România.